

ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫ БІЛІМ ЖӘНЕ ҒЫЛЫМ МИНИСТРЛІГІ
Л.Н. ГУМИЛЕВ АТЫНДАҒЫ ЕУРАЗИЯ ҰЛТТЫҚ УНИВЕРСИТЕТІ

Студенттер мен жас ғалымдардың
«ҒЫЛЫМ ЖӘНЕ БІЛІМ - 2014» атты
IX халықаралық ғылыми конференциясы

IX Международная научная конференция
студентов и молодых ученых
«НАУКА И ОБРАЗОВАНИЕ - 2014»

The IX International Scientific Conference for
students and young scholars
«SCIENCE AND EDUCATION-2014»

2014 жыл 11 сәуір
11 апреля 2014 года
April 11, 2014

**ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫ БІЛІМ ЖӘНЕ ҒЫЛЫМ МИНИСТРЛІГІ
Л.Н. ГУМИЛЕВ АТЫНДАҒЫ ЕУРАЗИЯ ҰЛТТЫҚ УНИВЕРСИТЕТІ**

**Студенттер мен жас ғалымдардың
«Ғылым және білім - 2014»
атты IX Халықаралық ғылыми конференциясының
БАЯНДАМАЛАР ЖИНАҒЫ**

**СБОРНИК МАТЕРИАЛОВ
IX Международной научной конференции
студентов и молодых ученых
«Наука и образование - 2014»**

**PROCEEDINGS
of the IX International Scientific Conference
for students and young scholars
«Science and education - 2014»**

2014 жыл 11 сәуір

Астана

УДК 001(063)
ББК 72
Ғ 96

Ғ 96

«Ғылым және білім – 2014» атты студенттер мен жас ғалымдардың IX Халықаралық ғылыми конференциясы = IX Международная научная конференция студентов и молодых ученых «Наука и образование - 2014» = The IX International Scientific Conference for students and young scholars «Science and education - 2014».
– Астана: <http://www.eni.kz/ru/nauka/nauka-i-obrazovanie/>, 2014. – 5831 стр.
(қазақша, орысша, ағылшынша).

ISBN 978-9965-31-610-4

Жинаққа студенттердің, магистранттардың, докторанттардың және жас ғалымдардың жаратылыстану-техникалық және гуманитарлық ғылымдардың өзекті мәселелері бойынша баяндамалары енгізілген.

The proceedings are the papers of students, undergraduates, doctoral students and young researchers on topical issues of natural and technical sciences and humanities.

В сборник вошли доклады студентов, магистрантов, докторантов и молодых ученых по актуальным вопросам естественно-технических и гуманитарных наук.

УДК 001(063)
ББК 72

ISBN 978-9965-31-610-4

©Л.Н. Гумилев атындағы Еуразия ұлттық
университеті, 2014

Тексеру нәтижелері 1-кестеде көрсетілген.

1-кестедегі мәліметтер бойынша эксперименталды топта спортшылардың ағзаларының вегетативті қамсыздандырылуының жақсаруы байқалды. Вегетатиканың интегралды көрсеткіші статикалық түрде көрінерліктей жақсарды. Ал бақыланушы топта вегетативті көрсеткіштердегі жағымды өзгерістер байқалмаған.

Арнаулы психологиялық дайындық спортшының тиімді жарыстық әрекетке дайырлығын қалыптастыруға бағытталған.

Арнаулы психологиялық дайындық келесі жеке мәселелерді шешуге бағытталған:

- Спортшы үшін жетекші болып табылатын әлеуметтік құндылықтарға бағдарлану;
- Спортшының бойында «ішкі тіректерді» қалыптастыру;
- Психикалық тосқауылдардан арылу, әсіресе нақты бір бәсекелеспен күресте пайда болатындардан;
- Алдағы күрес жағдайларын психологиялық модельдеу;
- Тікелей жарыс алдында әрекеттердің психологиялық бағдарламасын жасау.

Психологиялық(психикалық) қорғаныс конфликтті саналы түрде қабылдауға байланысты туындайтын қорқыныш сезімін минималды дәрежеге жеткізу және жоюға бағытталған тұлғаны тұрақтандырудың арнайы реттеуші жүйесі болып табылады. Спортшының жарыс барысындағы жағымсыз әсерлерден мұндай қорғанысы жаттықтырушы тарапынан(немесе өзін-өзі реттеу арқылы спортшының өз тарапынан) спортшының қолайсыз күйін өзгертуге және алмастыруға бағытталған жедел психолого-педагогикалық араласуында көрініс табады. Әдетте психологиялық қорғанысты эмоционалды тұрақтылық, сенімділік, мақсатқа бағыттылықты, яғни спортшының дәйектілігін қалыптастырумен байланыстырады. Осындай психологиялық шаралар психикалық қысымға түсіретін жағдайлардың жағымсыз әсерлеріне қарсы психикалық қорғанысты құру және спортшының оптималды жағдайға «шығу» стратегиясын жасау үшін жүргізіледі.

Қазіргі таңда психологиялық ғылымдардың жедел дамуы арқасында адам өмірінің барлық салаларының психологиялық қамсыздандырылуы байқалады. Сол сияқты спорт саласы да психологиялық білімдерді қолдану арқылы спортшылардың өз әрекетін тиімді ұйымдастыруында үлкен роль атқарады. Спортшының жарысқа тек физикалық қана емес психологиялық дайындығын жүзеге асыру маңыздылығы мойындалған болатын. Себебі жарысқа психологиялық даярлығы бар спортшы өз күші мен энергиясын қобалжу мен қорқудың орнына өз әрекетін барынша нәтижелі әрі сәтті орындап шығуына жұмсайды.

Қолданылған әдебиет

1.Баландин В.И., Бундзен П.В. Повышение функциональных возможностей и соревновательной надежности юных спортсменов методом ментальной тренировки// науч.-метод. Журнал «Физическая культура», 1997, №4

2.Братилов, М.Л. Защита от эмоционального стресса: методические рекомендации для тренеров, преподавателей, учителей, студентов / М.Л. Братилов, В.С. Старыгин; Алт. гос. техн. ун-т, БТИ. – Бийск: Изд-во Алт. гос. тех. ун-та, 2009. – 48 с.

3.Вяткин Б.А. Диагностика и регулирование психического состояния спортсмена в соревнованиях. – Пермь, 1974, 24с.

4.Родионов А.В. Психология физической культуры и спорта. - М.: Академический Проект Фонд Мир, 2004, 500с.

ӘОЖ 37.022: 371.381:578

СТУДЕНТТЕРДІ ӘЛЕУМЕТТЕНДІРУДЕГІ МӘДЕНИ МҰРА БАҒДАРЛАМАСЫНЫҢ ОРНЫ

Көшкінбай Қ

Бүгінде Қазақстан Республикасында білім беру саласында түбегейлі өзгерістер жүріп жатыр. Білім беру – жүйеленген білімді, білік пен дағдыны игеру үдерісі мен нәтижесі, адамды өмір мен еңбекке дайындаудың қажетті шарты. Түрлі ғылымдар білімді өз қырынан зерттейді. Философияда «білім беру» ұғымы адамның қалыптасуының жалпы рухани үдерісі және осы үдерістің нәтижесі мағынасында қолданады. Білім беру мәдени-тарихи құбылыс, адамзаттың, халықтардың, ұлттардың рухани мәдениетін сақтау, беру және көбейту мен жинақтау құралы ретінде зерттеледі.

Психология тұлғаның, оның психикасының қалыптасуына білім берудің әсер ету проблемаларын зерттейді. Әлеуметтік социология адамды әлеуметтік ұйым шеңберіндегі оқу қызметінің субъектісі ретінде қарастырады. Оны білім беру ұйымы қандай жағдайда адам табиғатына жат болмайтыны, қандай заңдар мен социологиялық технологиялар оқу қызметін ұйымдастырудың негізі болуы тиіс, білім беру жүйесі адамның өз-өзін дамытуы мен өзін өзекті етуіне ықпал етуі тиіс деген мәселелерді қарастырады. Социология білім берудің әлеуметтік жағын зерттейді: адам білім алу арқылы қандай да бір әлеуметтік топтарға қалай қосылып, қоғамның әлеуметтік құрылымында белгілі бір орынға ие болатыны, қоғамда алуан түрлі рөлдерді орындайтыны қарастырылады.

Өскелең ұрпақты әлеуметтендіру проблемасына қазақ халқы қоғамының барлық даму кезеңдерінде аса мән берілген. Ұрпақ бойындағы жақындарына, қоршаған орта, қоғамдағы әр адамға деген сезім-сүйіспеншілігін қалыптастырудың тәрбиелік мәнін қазақ даласының ойшылдары (Қорқыт ата, әл-Фараби, Ж.Баласағұн, Қашқари, Йассауи) мен жыршы-жыраулары (Асан қайғы, Шалкиіз жырау, Ақтамберді жырау, Бұқар жырау, Дулат Бабатайұлы), көрнекті ағартушылары (Ш.Уәлиханов, Ы.Алтынсарин, А.Құнанбаев және т.б.) өз педагогикалық идеяларына арқау еткен. Мысалы, ғұлама ғалым Әл-Фарабидің бүгінгі күні жадымызда жатталып қалған, «тәрбиесіз берілген білім – адамзаттың қас жауы» деп келетін сөзі білімнің адам баласының өмірін жасампаздыққа бастауы қажеттігін айқындап тұр. Немесе, Ж.Баласағұнның «Өзінді ғана ойламай, елді ойла, елдің ішінде өзің де барсың» - деген нақыл сөзі, жеке адамның дамуы қағамда, адами қарым-қатынаста, бірігіп еңбек етуінде екендігін түсіндіреді. Осы идеяны XX ғасырдың аса көрнекті тұлғалары А.Байтұрсынов, М.Дулатов, Ж.Аймауытов және т.б. жан-жақты жетілдірген, қолдаған [1;2].

Педагогикада тәрбиенің ақыл-ой, дене тәрбиесі, еңбек, эстетикалық, адамгершілік тәрбиесі және т.б. бағыттарын айқындап, тұлғаны қалыптастыру мүмкіндіктері туралы сөз қозғаудың өзі адамды болашақ өмірге дайындау, яғни әлеуметтендіруді нақты мақсат тұтпаған, қоғамның көздеген мақсатына қарай ол туралы (әлеуметтендіру туралы) жүйелі айтылмаған. Дегенмен де әлеуметтендіру проблемасы кеңес педагогтарының еңбектерінде (Н.К.Крупская, А.В.Луначарский, А.С.Макаренко, В.А.Сухомлинский, С.Т.Щацкий және т.б.) кездеседі. Оларда жастарды кеңестік қоғамда басқа мемлекеттермен бейбітқатар өмір сүру саясатында тәрбиелеудің мазмұны, қағидалары мен әдістері қарастырылды [3].

Кеңес құрамында болған Республикалар өз егемендігін алып, тәуелсіздікке қол жеткізіп, адами капиталға көңіл бөліне бастаған тұста субъектілікті дамыту жолдары қарастырыла бастады. Мұнда, әрине білім беру жүйесінің әлеуметтік орны ерекше. Әсіресе кәсіби білім беруде жоғары оқу орны болашақ мамандарды дайындауда оларды белсенді, бәсекеге қабілетті етіп дайындауда студенттің әлеуметтенуін басты орынға қою керек.

Ұлт жастарының қоғамдағы белсенділігі, олардың әлеуметтенуі проблемаларына көптеген философтар (М.Қозыбаев, Ә.Нысанбаев, Ғ.Есім, Т.Қ.Бурбаев, А.А.Айталы) жаңа мазмұндағы зерттеу жұмыстарын жүргізуде. Зерттеулерде ұлттық сезім, ұлттық мінез-құлық ерекшеліктерін анықтау жағынан кең өріс алды. Зерттеу мәселесенің психологиялық негіздерін Ж.Аймауытов, Ә.Алдамұратов, С.Выготский, Қ.Жарықбаев, С.М.Жақыпов, М.Мұқанов, Т.Г.Стефаненко т.б. еңбектерінде зерделенген.

Бүгінгі таңда егеменді Қазақстан Республикасында жастардың жаһандану кезеңінде жоғары оқу орны қабырғасында әлеуметтенуі өзекті мәселе болып қала бермек. Қазақстандық ғалымдар бұл бағытта алғашқы зерттеу жұмыстарын жүргізіп, ғылыми диссертациялар, монографиялар мен оқулықтар және оқу құралдарын дайындады. Егер советтік білім социологиясы білім институттары мен қоғам арақатынасын, қоғамдық әлеуметтік тапсырысты және оның орындалуын зерттеп келсе, 90-жылдардың басында В.Нечаевтың және Т.Қалдыбаеваның білім институттарының ішкі құбылыстарын зерттеуге басты назар аударылды. Мектепке дейінгі мекемелердің тек әлеуметтік функциялары ғана емес, беретін білімнің ішкі мазмұны әлеуметтік бағаланды және оны іске асырудың маңызды алғышарттары – отбасы тәрбиесі мен педагог кадрлар даярлаудың әлеуметтік мәселелері де қоса зерттелді [4].

Тамыры тереңге кететін жастарды әлеуметтендіру мәселесі этнопедагогика мәселесімен байланыстыра зерттеліп, өзіндік мектеп қалыптасып келеді (С.А.Ұзақбаева, Қ.Бөлеев, Қ.Шалғынбаева, Қ.Ж. Қожахметова, Ж.Т.Сарыбекова, Е.Жұматаева, С.Т. Ф.Н.Жұмабекова, С.Т.Иманбаева, Р.Н.Кенжебаева, Ж.Н.Қалиев және т.б.).

Дегенмен, студенттердің кең және әртүрлі ағымдағы ақпаратпен бетпе-бет келіп, өз орнын анықтау Жер шарындағы азаматтық жауапкершілігін сезінуін қажетсінуі және оларды әлеуметтену бағытын жетілдіру жолдарын іздестіру жаһандану жағдайында өзекті болып отыр.

Философиялық, психологиялық, әлеуметтану, әлеуметтік педагогикалық ғылыми зерттеу жұмыстары мен әдістемелік әдебиеттерге жасалған талдаулар жоғары оқу орындарының оқу-тәрбие үрдісінде студенттердің әлеуметтенуінде арнайы мәдени мұра бағдарламасын пайдаланудың амал-тәсілдерін өз мәнінде қарастырмағандығын дәлелдейді.

Әлеуметтену - жеке адамның әлеуметтік тәжірибені белсенді меңгеру үрдісі және нәтижесі. Адамның түрлі әлеуметтік қоғамдарға, әлеуметтік қатынастық жүйелерге бірігуі, өзінің тұлғалық қасиеттерінің дамуына ықпал ететін мәдениетті, әлеуметтік шамалар мен бағалылықтарды меңгеруі. Жеке адамның нақты қоғамға, әлеуметтік топқа тән құндылықтарды, шамаларды, мінез-құлық үлгілерін игеріп, тұлғаға айналу үрдісі [5].

А. С. Макаренко тұлғаның қалыптасып, әлеуметтенуіндегі ұжымның орны, ұжыммен атқаралылатын жұмыс формалары сынды теориялық, практикалық мәнді тағылым қалдырған педагог. Сондай-ақ, А. С. Макаренко ұжымаралық қатынасқа көп көңіл бөлді. Студенттердің әлеуметтенуінде ұжымдық дәстүрлер – ол жеке студенттің, сондай-ақ ұжымның қажеттілігімен үндесе келе міндетті түрде орындалатын іс-әрекеттер мен қарым-қатынастар болуы шарт.

Жоғарыда келтірілген теорияларға сүйене келе біз Әлеуметтік педагогика және өзін-өзі тану мамандығы студенттерінің ұжымдық дәстүрлер жүйесін жасауды ойластырдық және оларды былайша топтастыра отырып белгіледік:

- *тарихи*: мамандық тарихын оқып, зерделеуді Отан тарихымен (Мәдени мұра бағдарламасы негізінде) ұштастыру;
- *құндылық*: педагогикалық парыз;
- *педагогикалық дәстүрлер*: топтағы қарым-қатынасты ізгілендіру, топ және курс аралық тәжірибе алмасудағы ашықтық, өзін-өзі басқару;
- *ресми ретуалдар мен мерекелер*: студенттік арнаулар, кәсіби мейрамдар, мадақтау және жазалау.

Студенттерінің ұжымдық дәстүрлер жүйесінің мазмұнын тарқатып көрсететін болсақ, *тарихи*: мамандық тарихын оқып, зерделеуді Отан тарихымен (Мәдени мұра бағдарламасы негізінде) ұштастыру ұжымдық дәстүрлер арқылы студенттерді әлеуметтендіруге жағдай жасаудың негізгі өзегі деуге болады. Өйткені әлеуметтік педагогика және өзін-өзі тану мамандығы бойынша дайындалған студенттер келешекте әртүрлі жастағы түрлі ұлт өкілдерімен жұмыс жасайтын болады. Бұл Қазақстан Республикасындағы этникалық-мәдени білім тұжырымдамасында нақты белгіленген. «Этникалық-мәдени білім стратегиясы өзара байланысты екі мақсатты: этникалық сәйкестендіру мен мемлекеттік интеграцияны жүзеге

асыруға бағытталады. Халықтың этникалық-мәдени сәйкестілігі өз тарихында, мәдениетінде болған оқиғаларды білу, қалыптасқан рухани құндылықтарға адалдық, ұлт қаһармандарын қастерлеу нәтижесінде құрылады. Ол ұлттың азат және ерікті жасампаздық шығармашылығы процесінде қалыптасады. Этникалық-мәдени сәйкестілік жағдайына халықтың өзі тудырған әлеуметтік-жүйе арқылы қол жетеді. Оған отбасы, мектепке дейінгі балалар мекемелері, оқу орындары, ұлттық-мәдени орталықтар, журналдар мен газеттер, көркем және ғылыми әдебиет, ғылыми-зерттеу және әкімшілік мекемелері, тағы басқалары жатады. Мемлекеттік интеграция - Этникалық-мәдени білім берудің іргелі және стратегиялық мақсаты. Егер жекелеген халық этникалық сәйкестілікке біршама қысқа мерзімде жете алатын болса, мемлекеттік интеграцияға қол жеткізу - мемлекеттегі барлық этностардың күш-жігерін қажет ететін ұзақ процес. Сайып келгенде, мемлекеттіліктің нақ өзі Қазақстанды мекендеген халықтардың этникалық сәйкестілік мүмкіндігінің негізгі шарты болып табылады. Этникалық-мәдени және мемлекеттік сәйкестілікке білім беру жүйесі арқылы барынша тиімді қол жеткізуге болады»- деп көрсеткен [6]. Демек, жоғары оқу орындарында маман дайындау барысында студенттерді әлеуметтендіруде Мәдени мұра бағдарламасының өзіндік орны бар дей аламыз.

Мәдениеттің мұра болып қалу үрдісі тұрмыстың жаһандық мәселелеріне қатысты екінші орындағы мәселе ретінде қарастырылмауы тиіс. Өзін-өзі басқаратын қоғамдық жүйенің негізгі мақсаты - өзін табиғи және әлеуметтік ортада мәдениеттің қалыптасқан құрылымы ретінде сақтап қалу болғандықтан, әсіресе, аса маңыздылығы, одан әрі дамуын жорамалдау, осы қозғалыстың бұрынғы кезеңдерін зерттеу барысында анықталған заңнамалар негізінде оның келешектегі динамикасының экстраполяциясы болып табылатындығы, мәдени мұраның нәтижелі таралуына байланысты.

Бұл мәселені зерттеушілерінің бірі К. Хоруженко, «мәдени мұра» дегеніміз адамзаттың рухани тәжірибесін бекіту, сақтау және таратуының бір түрі болып табылады дей келе, мәдени мұраның келесі құрылымын атайды: тіл, дәстүр, салт, әдет-ғұрып, мейрамдар, айтулы күндер, ауыз әдебиеті, халық кәсібі, қолөнер туындылары, сонымен қатар мұражайлар, мұрағаттар және кітапхана қоры, қолжазбалар, хаттар, жеке мұрағаттар, сәулет ескерткіштері, көрнекті жерлер басқа да тарихтың маңызды жетістіктері [7,456]. Оның пікірінше, «мәдени мұра» - рухани қор және қазіргі мәдениетті дамытатын қайнар көзі. Э.Баллер мәдени мұраны «тарихи кезеңдердің туындылары мен олардың өзара байланыстарының бірлігі» ретінде қарастырса, ал тар мағынада «адамзатқа өткен тарихи кезеңдерден келіп жеткен мұраларды сыни тұрғыдан қарап, қабылдап, оны қоғамдық үрдістің нақты критерилеріне, қазіргі кездегі нақты тарихи тапсырмаларға сәйкес пайдалануы» [8,270] деп қарастырылады.

Көріп отырғанымыздай, Э.Баллер мәдени мұраның өте маңызды белгісін көрсетеді, ол мәдени мұраның қазіргі өмір сүру кезеңінде сұранысқа ие және маңызды мәселе болып табылатындығы, басқаша айтқанда, ол тек жай «мұражайлық» маңызы бар нәрсе емес, қазіргі өмірге қажетті қызмет ететін негізгі бөлшек, элемент ретінде қарастырады.

Мәдени мұра мәселелерін зерттеушілердің бірі Ю. Веденин, мұра мәселесіне мына жүйені енгізеді: «ата-бабаларымыздың жасап берген және ұрпақтан-ұрпаққа жалғасып келген жердің табиғи және мәдени мұраларын сақтап және одан әрі дамуына әсер ететін материалдық және интеллектуалдық- рухани құндылықтар» [9]. Ю.Веденин мәдени мұралар қатарына тек жекелеген архитектуралық және тарихи-мемориалдық нысандарды, археологиялық ескерткіштерді, кітаптарда жазылған эстетикалық және рухани құндылықтарды, дәстүрлер мен ғұрыптарды ғана жатқызып қоймайды, жалпы мәдениеттің даму тарихында айқын аңғарылған, бүкіләлемдік және ұлттық сипаттағы маңызы бар жәдігерлерді де жатқызады.

В. Тоидис мәдени мұраны былайша анықтайды: «қоғамға өткеннен берілетін және оның мәдени өмірінің негізгі бөлімі ретінде қызмет атқаратын мәдени байлық. Мәдени мұра қоғамдық сақтау орындарында (мұражай, кітапхана тағы басқа) сақталған және күнделікті өмірде қолданылатын және профессионалдық өнер мен ғылымда тарихи субстрат ретінде

пайдаланылатын мәдениеттің барлығын біріктіреді» [10,256-б].

Адамзат жаңа тарихи кезеңіне өту барысында мұра болып қалған мәдени құндылықтарға әрқашан сыни тұрғыдан қарайды, қоғам алдында тұрған міндеттер мен мүмкіндіктерді ғылыми- техникалық және әлеуметтік даму тұрғысынан шешу үшін белгілі әлеуметтік күштердің сұранысына сәйкес дамытады, толықтырады. Қазіргі таңда мәдени мұраға көңіл аудару және рухани байлықты жандандыру қоғам өмірінде маңызды бірегейлік қызмет атқаруы, адамдардың тұрмысын үйлестіруі, олардың рухани өмірге деген құлшыныстарын арттыруы тиіс.

«Мәдени мұра» әлемдік руханияттың әлсізденуінің, адамгершілік пен парасаттылықтың төмендеуінің куәсі болып отыр. «Мәдени мұра» мемлекеттік бағдарламасының жүзеге аса бастауы үлкен тарихи маңыздылығы бар құбылыс. Ол қазіргі тарихи белесте Елбасымыздың бастамасымен жүзеге асуда.

Ұлттық мәдениетті қорғауға арналған бұл бағдарламаның басты міндеті Президентіміз Н. Назарбаевтың сөзімен айтқанда, «ұлттың бет-бейнесі, рухани болмысы, жаны, ақыл-ойы, парасаты болатын мәдениетті ашып беру, ұлымыздың өркениеті мен мәдениетін, оның тарихын ұлықтаған ұлы тұлғалардың үлесін танытатын мәдени мұраны сақтауды, қазақстандықтардың рухани кемелденуінің өркениет көшінен кейін қалмауын қамтамасыз ету» [11].

Бұл бағдарламаның түпкі мақсаты - гуманитарлық білімнің әлемдік мол қазынасын, халқымыздың рухани байлығын мемлекеттік тілде қорландыру, сонымен қатар қазақ халқының бай мәдени мұрасын әлем жұртына кеңінен таныту екені белгілі. Осы әрекеттер арқылы еліміздің рухани қауіпсіздігін нығайтып, тәуелсіздіктің іргетасын барынша ізгілікті жолдармен орнықтыра түсу болып табылады.

Тарихи сабақтастықты зерттеу мәдени мұраны толық көлемде меңгеруге ықпал етеді...«Мәдени мұра» мемлекеттік бағдарламасының аясында «Мақсат - халқымыздың болмысы мен белсенділігінің тұтастығы мен өресін білдіретін мәдени мұраның эволюциялық жолдарын және танымдық-тәлімдік маңызын көрсету. Олай болса студенттердің әлеуметтенуін дамыту мақсатында ұжымдық дәстүрлер формасын іске асыруда «Мәдени мұра» мемлекеттік бағдарламасы бағыттарының орны ерекше. «Мәдени мұра» мемлекеттік бағдарламасының мазмұнын игере отырып, студенттер әлеуметтенумен қатар ұлт өкілі ретінде , ұлттық дүниетанымды меңгереді.

Қолданылған әдебиет

1. Нысанбаев Ә. Абайдың дүниетанымы мен философиясы. Алматы: Ғылым, 1995-184 б.
2. Молдабеков Ж. Қазақтану және жаңару философиясы: Оқу құралы. – Алматы: Қазақ университеті, 2009. – 282 б.
3. Әбиев Ж. Ә., Бабаев С. Б., Құдиярова А. М. Педагогика.- Алматы, 2006.
4. Нечаев В.Я. Социология образования. – М.:Из-во МГУ, 1992.
5. Орысша-қазақша түсіндірме сөздік: Педагогика / О 74 Жалпы редакциясын басқарған э.ғ.д., профессор Е. Арын - Павлодар: "ЭКО" ҒӨФ. 2006.
6. Қазақстан Республикасындағы этникалық-мәдени білім тұжырымдамасын.- 1996 ж.
7. Хоруженко К.М. Культурология:Энциклопедический словарь. Ростов на Дону, 1997,456 С.
8. БаллерЭ.А.Социалистический прогресс и культурное наследие. – Москва: «Наука», 1969.270с
9. Веденин Ю.А. Современные проблемы сохранения наследия //Культурное и природное наследие в региональной политике: Тезисы докладов республиканской научной конференции.-Ставрополь:СГУ,1997
10. Тоидис В.П.Лекции по культурологии.-Москва:НГГТИ,2006.С256
11. Н.Назарбаев.«Мәденимұра»-мелекеттіңсоңғыстратегиялықұстанамы//Егемен Қазақстан,14ақпан.2007.